KANCELARIA SENATU
BIURO LEGISLACYJNE

Warszawa, dnia 10 grudnia 2012 r.

Opinia do ustawy o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej
(druk nr 263)

I. Cel i przedmiot ustawy

Celem przyjęcia ustawy jest przedłużenie terminu przewidzianego przez ustawę z dnia 9 czerwca 2011 r. o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej (Dz. U. Nr 149, poz. 887, z późn. zm.) na dostosowanie organizacji, zasad i warunków funkcjonowania placówek wsparcia dziennego, działających na podstawie przepisów dotychczasowych, do warunków wymaganych przez w/w ustawę, która wprowadziła w tym celu 12-miesięczny okres przejściowy. Termin ten okazał się jednak zbyt krótki przede wszystkim dla placówek niepublicznych, a konieczność sprostania przez nie obowiązkowi spełnienia podwyższonych standardów funkcjonowania do końca 2012 roku oznaczałoby w rzeczywistości konieczność likwidacji wielu z nich. Aby temu zapobiec, ustawa wydłuża termin przewidziany na dostosowanie do wymogów określonych w ustawie o 24 miesiące, czyli łącznie ustanawiając termin 36 miesięcy. W założeniu wydłużenie terminu obejmuje także placówki prowadzone przez jednostki samorządu terytorialnego, ponieważ niecelowe byłoby różnicowanie podmiotów prowadzących placówki opiekuńczo-wychowawcze wsparcia dziennego, których pomoc stanowi często rolę nie do przecenienia dla ich podopiecznych.

II. Przebieg prac legislacyjnych

Projekt ustawy stanowił inicjatywę ustawodawczą Senatu, który 9 listopada 2012 r. podjął uchwałę o przekazaniu do Sejmu projektu ustawy zmianie ustawy o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej. Sejm skierował projekt do rozpatrzenia przez Komisję

Polityki Społecznej i Rodziny w pierwszym czytaniu. Komisja przygotowała sprawozdanie w brzmieniu wniesionym przez Senat, uznając że ustawa powinna wchodzić w życie z dniem 31 grudnia 2012 r. (Senat proponował z dniem ogłoszenia).

Podczas drugiego czytania w Sejmie zgłoszono poprawkę dotyczącą okresu przystosowawczego do nowej ustawy dla dotychczas działających placówek – termin określono jako do 24–miesięczny (czyli w stosunku do pierwotnych 12 miesięcy, przyjętych 9 czerwca 2011 r., wydłużenie miałoby nastąpić o 12 miesięcy). Poprawka została wycofana podczas posiedzenia Sejmowej Komisji Polityki Społecznej i Rodziny.

W głosowaniu podczas trzeciego czytania za przyjęciem ustawy oddano 311 głosów, przeciw – 3, wstrzymało się 125 posłów.

Ustawa nie budzi zastrzeżeń legislacyjnych.

Główny legislator
Bożena Langner